ΦΥΡΔΗΝ-ΜΙΓΔΗΝ

ΑΝΑΚΑΤΩΜΕΝΟΣ Ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ!...

Ο νέος δημοτικὸς γιατρὸς καὶ τὰ ἐγκώμια τῆς Ψαλίδως. Τὰ χάλια ἑνὸς σχολείου. Χαλίκια καὶ λαγοπόδαρα. Ἡ Νίκη καὶ ὁ λαὸς τῆς πρωτευούσης κλπ.

Ἡ ἐπαρχιακὲς ἐφημερίδες ἦσαν ἄλλοτε, πρὸ 40—50 ἐτῶν, ἄπειρες, ἀναρίθμητες. Κάθε πόλις εἶχε καὶ τὴν ἐφημερίδα της. Καὶ κάθε ἐφημερίδα ἦταν ἀληθινὸς μπαξές, ὅπως ἐγράφετο. Ἀσυνταξίες, ἀσυναρτησίες, ὑπερβολές, τερατολογίες, ἀνακατωμένος ὁ ἐρχόμενος. Ἰδοὺ μερικὰ ἀποσπάσματα :

Ἀπὸ τὸν «Κόπανο» τῶν Τρικκάλων :

«*Μετὰ χαρᾶς εἴδομεν τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Α. Γ. ὡς δημοτικοῦ ἰατροῦ. Ἀλλὰ πρὸς τί τὰ τόσα ἐγκώμια τῆς Ψαλίδως ἀφοῦ εἶνε ἐγνωσμένη ἡ ἱκανότης τοῦ κ. Γ. ἐκτιμηθεὶς δεόντως ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα κοινωνίας ; Διότι τὰ τρεχάματα τοῦ ἀντιπάλου του ἐθεωρήθησαν ὡς ὀλιγωτέρας προσοχῆς ἄξια ἀπέναντι μιᾶς τοιαύτης ὠτορεῖτε ; Σοῦ, κὺρ - Θανάση!....*».

Ἀπὸ τὴ «Θεσσαλιώτιδα» τῆς Καρδίτσας:

«...*Ἐρωτήσαντες τοὺς παρισταμένους μαθητὰς διατὶ δὲν σαρώνουσι τὸ σχολεῖον, μᾶς ἀπήντησαν ὅτι δὲν ἔχουν σκοῦπες (σάρωθρα). Τοσαύτη ἦν ἡ ἐν τῷ σχολείῳ τοῦτο ἀκαθαρσία, ὥστ' ἐνόμιζέ τις, ὅτι πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων δὲν ἔχει τεθεῖ σάρωθρον ἐκεῖ. Οὐδὲν ἄξιον λόγου παρετηρήσαμεν ἐν αὐτῷ, πλὴν ἑνὸς μαυροπίνακος ἀνηρτημένου, μερικὰ χαλίκια ἐπὶ τῆς δασκαλοκαθέδρας καί τινας πόδας λαγωοῦ, χρησιμεύοντας ἐννοεῖται διὰ τὸν καθαρισμὸν τοῦ πίνακος*».

Ἀπὸ τὴν «Ἀλήθειαν» τῆς Τήνου :

«...*Ἀλλ' ὁ λαὸς τῆς πρωτευούσης ὅστις πάντοτε ἀναδεικνύεται Νικητὴς διότι τῷ ὄντι πρέπει εἰς λαὸν μεγαλόφρονα καὶ ἀνεξάρτητος οἷος ὁ Ἀθηναϊκὸς νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα Νίκη!*». Ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔρχουμαι δηλαδὴ καὶ στὴν κορφὴ κανέλλα !

Σὲ λίγο τσουγκρίζουν κι' ἀρχίζουν νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν πατρίδα τους...

Ἔτσι, σιγὰ - σιγά, ὁ Μπερναντὸν ἐμψυχώνεται καὶ ἡ ὄψις του παίρνει μιὰ τρυφερὴ ἔκφρασι... Ἕνα σωρὸ ἀναμνήσεις περνοῦν ἀπὸ τὸ μυαλό του... Καί, σὲ μιὰ στιγμή, παρακαλεῖ τὸ σύντροφό του νὰ τοῦ τραγουδήσῃ ἕν' ἀπὸ τὰ Χριστουγεννιάτικα τραγούδια τῆς πατρίδας τους...

Ὁ Σαλδὲτ δὲν θέλει τίποτε ἄλλο καὶ τοῦ λέει :

— Λέγε λοιπόν, ποιὸ θέλεις; Τὸν «Ξένο» ἢ τοὺς «Τρεῖς Μάγους» ἢ τὸν «Ἅγιο Ἰωσήφ»;...

— Ὄχι, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ Μπερναντόν, θέλω τοὺς «Βοσκούς»... Αὐτὸ τραγουδοῦσαμε πάντοτε στὸ σπίτι...

Κι' ἀμέσως ὁ Σαλδὲτ ἀρχίζει νὰ σιγοτραγουδᾷ...

Εἶχε φτάσει πειὰ στὴν τελευταία στροφὴ τοῦ τραγουδιοῦ, ἐκεῖ ποὺ οἱ βοσκοί, ἀφοῦ προσκύνησαν τὸ νεογέννητο Χριστὸ μέ' στὸ σταῦλο κ' ἄφησαν στὴ φάτνη αὐγὰ φρέσκα καὶ τυρί, ζητοῦν τὴν ἄδεια ἀπὸ τὴν Παρθένο νὰ φύγουν.

Καὶ τραγουδάει :

Κι' ἡ Παναγία τοὺς κραίνει:
—'Εμπρός, βοσκοί, εἰν' ὥρα,
εἰν' ὥρα περασμένη,
γυρίστε μέσ' στὴ χώρα...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ φτωχὸς Μπερναντὸν γλυστράει καὶ πέφτει βαρὺς ἀπάνω στὸ μαξιλάρι του... Ὁ σύντροφός του, μὲ τὴν ἰδέα πὼς τὸν ἐπῆρε ὁ ὕπνος, τὸν φωνάζει καὶ τὸν σκουντάει. Μὰ ὁ πληγωμένος μένει ἀκίνητος καὶ τὸ μικρὸ κλαδὶ ἀπὸ τὸ ἐλάτι, καθὼς βρίσκεται ἀπάνω στὸ σεντόνι του, μοιάζει μὲ τὸ πράσινο κλαδὶ ποὺ βάζουν ἐπάνω στοὺς νεκρούς... Ὁ Σαλδὲτ κατάλαβε... Ὁ φίλος του εἶχε πεθάνει... Τότε, κλαίγοντας πικρά, μεθυσμένος ἀτ' τὸ κρασὶ καὶ τὸ μεγάλο του πόνο, ξαναρχίζει μὲ δυνατὴ φωνή, μέσ' στὴ σιωπὴ τοῦ νοσοκομείου, τὸ παληὸ τραγοῦδι τῆς Προβηγκίας :

—'Εμπρός, βοσκοί, εἰν' ὥρα...
Γυρίστε μέσ' στὴ χώρα...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΝΤΩΝΤΕ

Ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος
(Ἀνάγλυφον στὸ ναὸ τοῦ Ἅγ. Ἰωάννου, στὴν Πιστόγια)

ΜΙΚΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

99 ΚΑΙ ΕΝΑΣ 100!...

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνας φοβερὸς ληστής. Ὁ ληστὴς αὐτὸς εἶχε σκοτώσει 99 ἀνθρώπους στὰ χρόνια ποὺ βρισκόταν «στὸ κλαρί». Ὅλο αὐτὸ τὸ αἷμα τοῦ βάρυνε τὴν ψυχὴ κι' ἀποφάσισε νὰ ἐξαγοράσῃ τὰ φοβερά του κρίματα. Πῆγε λοιπὸν σ' ἕναν πνευματικὸ νὰ ξεμολογηθῆ καὶ νὰ ρωτήσῃ τί πρέπει νὰ κάνῃ γιὰ νὰ τοῦ συχωρεθοῦν τὰ ἁμαρτήματά του.

Ὁ πνευματικός, σὰν ἄκουσε τὰ φοβερά του κακουργήματα, τὰ ἔχασε. Πρώτη φορὰ ἄκουγε ἄνθρωπο μὲ τόσες ἁμαρτίες. Δὲν μποροῦσε λοιπὸν νὰ βρῇ τί κανόνα νὰ τοῦ ὁρίσῃ. Καὶ γιὰ νὰ ξεμπλέξῃ μαζύ του τράβηξε ἀπὸ τὸ τζάκι ποὺ ἔκαιγε ἕνα ἀναμμένο δαυλὶ καὶ τοῦ λέει:

— Πάρε αὐτὸ τὸ δαυλὶ καὶ πήγαινε σ' ἕνα σταυροδρόμι, σὲ μακρυνὸ μέρος, ποὺ νὰ μὴν εἶνε χωριὸ κοντά. Ἐκεῖ ν' ἀνοίξῃς ἕνα πηγάδι καὶ δίπλα σ' αὐτὸ νὰ φυτέψῃς τὸ δαυλί. Ὅποιος διαβάτης περνᾶ νὰ τοῦ δίνῃς νερὸ νὰ πίνῃ καὶ ὅταν ἰδῇ τὸ δαυλὶ νὰ βγάλῃ βλαστάρια, τότε ἡ ἁμαρτίες σου θὰ συχωρεθοῦν.

Πῆρε ὁ ληστὴς τὸ δαυλί, περπάτησε ὧρες καὶ μέρες κι' ἔφτασε τέλος σ' ἕνα σταυροδρόμι. Ἔσκαψε ἐκεῖ, ἔφτιασε ἕνα πηγάδι, φύτεψε καὶ τὸ μισοκαμμένο δαυλὶ πλάϊ, κι' ὅποιος περνοῦσε τοῦ ἔδινε νὰ πῇ νερό. Ἔτσι ὅλοι οἱ στρατοκόποι εὐλογοῦσαν τὸν καλὸ ἄνθρωπο ποὺ βρέθηκε ἐκεῖ νὰ τοὺς δροσίζῃ.

Στὸ μέρος αὐτὸ ἔμεινε ὁ ληστὴς δυὸ χρόνια, τρία, πέντε. Δρόσιζε πάντα τοὺς διαβάτες καὶ πότιζε καὶ τὸ δαυλί. Μὰ ἐκεῖνο, ὄχι μόνο δὲν ἔβγαλε βλαστάρια, ἀλλὰ καὶ μισοσάπισε...

Καμμιὰ φορὰ πέρασ' ἀπὸ κεῖ ἕνας καβαλλάρης, ποὺ τ' ἄλογό του ἔτρεχε σὰν ἀστραπή. Ὁ ληστής, σὰν τὸν εἶδε νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακρυά, στάθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου γιὰ νὰ τὸν σταματήσῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ νερό. Ἅπλωσε λοιπὸν τὰ χέρια του καὶ μπόδισε τὴ διάβα τοῦ ἀλόγου. Ὁ καβαλλάρης, ποὺ βιαζόταν νὰ φύγῃ, τοῦ εἶπε ἄγρια :

—Ξεκουμπίσου ἀπὸ κεῖ νὰ πάω γιὰ δουλειά μου γιατὶ βιάζουμαι!...

— Λίγο νερὸ πιές, τοῦ λέει ὁ ληστής, κ' ἄει στὸ καλό...

Ἐκεῖνος ὅμως θύμωσε περισσότερο. Σήκωσε τὸ καμτσίκι καὶ χτύπησε τ' ἄλογό του δυνατά. Τ' ἄλογο πρόγγιξε πέρα καὶ στὴν ὁρμή του παρέσυρε καὶ τὸ ληστὴ καὶ τὸν ἔρριξε κάτω !

Σὰν σηκώθηκε ὁ ληστὴς εἶχε πειὰ ἀνάψει τὸ αἷμα του. Δὲν κρατιόταν. Βγάζει λοιπὸν τὸ πιστόλι του καὶ σημαδεύει τὸν καβαλλάρη φωνάζοντας :

—Ἐνενήντα ἐνιὰ κι' ἕνας ἑκατό!...

Πυροβολεῖ τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ τὸν σκοτώνει ! Τρέχει ὕστερα, τραβάει τὸ σκοτωμένο στὴν καλύβα του καὶ τὸν κρύβει κάτω ἀτ' τὸ στρῶμα του ὥσπου νὰ πάρῃ ἡ νύχτα καὶ νὰ τὸν ρίξῃ σὲ καμμιὰ σπηλιά. Βγαίνοντας ὅμως ἔξω τὸ κοντόβραδο, τί βλέπει; Τὸ δαυλὶ εἶχε βγάλει ὄμορφα βλαστάρια !... Μπαίνει πάλι στὴν καλύβα του ὁ ληστής, ψάχνει τὸν σκοτωμένο καβαλλάρη καὶ βρίσκει στὴ μέση του, σὲ μιὰ πετσένια ζώνη, κάτι χαρτιά. Κ' ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ τὰ διαβάσῃ, τὰ παίρνει καὶ γραμμὴ γιὰ τὸν πνευματικό.

— Αὐτὸ κι' αὐτὸ ἔκανα, τοῦ λέει. Μοῦ φούσκωσε τὰ πλεμόνια καὶ δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ. Τοῦδωσα μιὰ καὶ τὸν σκότωσα. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, παπᾶ μου, τὸ δαυλὶ φύτρωσε κ' ἔβγαλε ὄμορφα βλαστάρια !

Θαύμασε μ' ὅλ' αὐτὰ ὁ πνευματικός. Παίρνει τὰ χαρτιὰ τοῦ καβαλλάρη, τὰ διαβάζει καὶ λέει τοῦ ληστῆ :

— Ξέρεις τί ἦταν αὐτὸς ποὺ σκότωσες ; ἕνας σπιοῦνος, ἕνας προδότης, ποὺ πήγαινε νὰ χαλάσῃ μιὰ πολιτεία. Σκότωσες αὐτόν, μὰ γλύτωσες χιλιάδες ψυχές. Γι' αὐτὸ βλάστησε τὸ δαυλὶ καὶ συχωρέθηκαν ἡ ἁμαρτίες σου...

Τὸ παραμῦθι θέλει νὰ πῇ πὼς ἡ προδοσία εἶνε τὸ μεγαλείτερο ἀπ' ὅλα τ' ἀνθρώπινα κρίματα.

Γ. Μ.